

En İnanandırıcı Kanıt

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yu. 11:51, 52; Ef. 2:13–16; 2. Kor. 5:17–21; Ef. 4:25–5:2; Rom. 14:1–6; Elç. 1:14.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa’nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı’nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu” (*Yu. 11:51, 52*).

Geçtiğimiz hafta, İsa’nın Kurtarıcı olarak odaklanıldığı ve zamanın sonunda vurgulanacak Kutsal Yazı’nın gerçeklerinin, birliği nasıl görülür kıldığı yolundaki ortak mesajı inceledik. Allah’ın bize verdiği mesajdan ve onu dünyaya yayma görevimizden dolayı biz buyuz.

Bu hafta kilisenin hizmetine ve Hıristiyanların günlük yaşamlarında kilisenin gözle görünür birlikteliğine odaklanıyoruz. İsa’ya göre, kilise sadece Allah’ın kurtuluş ve uzlaşma mesajını açıklamamaktadır. Kilisenin birliği de, bu uzlaşmanın zaruri bir ifadesidir. Günah ve isyanla kuşatılmış bir dünyada kilise, görünür bir şekilde Mesih’in kurtarıcı işine ve gücüne tanık olarak durur. Genel tanıklığında kilisenin birliği ve dayanışması olmadan, Çarmıh’ın kurtarıcı gücü bu dünyada pek belli olmayacaktı. “Mesih ile birlik, birbirimizle birliktelik bağı kurar. Bu birlik, Mesih’in görkemi ve erdemiyle ve günahı ortadan kaldırma gücüyle dünyayı en ikna edici delildir.”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, cilt 5, s. 1148.

*1 Aralık Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa'nın Çarmıhı Altında

Allah'ın halkına verdiği diğer birçok ruhsal bereketler gibi, kilise birliği de Allah'ın bir armağanıdır. Birlik; çabalarımız, iyi işlerimiz ve niyetlerimiz aracılığıyla insan eliyle var olan bir şey değildir. Aslen, ölümü ve dirilişi aracılığıyla bu birliği İsa Mesih sağlar. İmanla O'nun ölüm ve dirilişini vaftiz aracılığıyla ve günahlarımızın affıyla içselleştirdiğimizde, ortak paydaşlığa katıldıkça, ve üç melek mesajını dünyaya yaydıkça, O'nunla bir oluruz ve birbirimizle birlik içerisinde kalırız.

Yuhanna 11:51, 52 ve Efesliler 1:7–10'u okuyun. İsa'nın yaşamındaki hangi olay, Yedinci–Gün Adventistleri olarak aramızdaki birliğin temelini oluşturur?

“Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa'nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı'nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu” (*Yu. 11:51, 52*). Allah'ın, İsa'yı ölüme mahkum ederken ne yaptığının farkında olmayan Kayafa'yı İsa'nın ölümünün anlamını açıklamak için kullanması ne kadar tuhaf. Başkahin, ifadesinin ne kadar bilgece olduğuna dair bir fikre sahip bile değildi. Kayafa sadece politik bir açıklama yaptığını düşünüyordu. Fakat Yuhanna, bu ifadeyi, İsa'nın vekaleten ölümünün, günün birinde “toplanıp birleşecek” olan Allah'ın tüm sadık halkı için ne ifade ettiği hakkında temel bir gerçeği ortaya çıkarmak için kullandı.

Yedinci–Gün Adventistleri olarak başka neye inanırsak inanalım, tek başımıza hangi mesajı bildiriyor olursak olalım, birliğimizin temeli, Mesih'in bizim adımıza ölümünü ortaklaşa kabulümüzde mevcuttur.

Bundan başka, Mesih'teki bu birliği vaftiz yoluyla da deneyimliyoruz. “Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi” (*Gal. 3:26, 27*). Vaftiz, Mesih'te inancımızı sembolize ettiği için Adventistlerin ortaklaşa paylaştığı bir başka bağdır. Ortak bir Babamız var; bu nedenle hepimiz Allah'ın oğulları ve kızlarıyız. Ve ölümü ve dirilişinde vaftiz edildiğimiz ortak bir Kurtarıcımız var (*Romahlılar 6:3, 4*).

Yedinci–Gün Adventistleri olarak aramızda hangi kültürel, sosyal, etnik ve politik farklılıklar var olursa olsun, İsa'ya olan ortak inancımız neden tüm bu ayrımları aşmalıdır?

Uzlaşma Hizmeti

Dünyamız kesinlikle kargaşası, sıkıntıları, savaşları ve çatışmalarıyla bilinir. Bütün bu faktörler kişisel, toplumsal ve ulusal düzeylerde yaşamlarımızı etkiler. Zaman zaman bütün hayatımız kargaşa içindeymiş gibi görünür. Ancak, bölünme ve kargaşa sonsuza dek sürmeyecektir. Allah'ın, evrensel birliği getirecek bir görevi var. Günah bölünme ile sonuçlanırken, Allah'ın uzlaşma planı sonsuza dek barış ve bütünlük getirir.

Efesliler 2:13–16'da Pavlus, Mesih'in imanlılara esenlik getirmesi için nasıl davrandığını gösteren prensipleri öne sürüyor: İsa, çarmıhtaki ölümlüyle, hem Yahudileri hem de diğer uluslardan olanları bir halk yaptı ve onları ayıran etnik ve dini engelleri yok etti. Eğer Mesih bunu ilk yüzyılda Yahudilerle ve diğer uluslardan olanlarla yapabildiyse, bugün kendi kilisemiz içinde insanları bölen herhangi ırksal, etnik ve kültürel engelleri ve duvarları ne büyük ölçüde yıkabilir?

Ve bu başlangıç noktasından dünyaya ulaşabiliriz.

2. Korintliler 5:17–21'de Pavlus, Mesih'te Allah ile uzlaşmış yeni bir yaratık olduğumuzu belirtmektedir. O halde bu dünyadaki hizmetimiz nedir? Topluluklarımızda birleşmiş bir kilise olarak hangi farkları yaratabiliriz?

Allah'ın yeni yaratığı olarak, imanlılar çok önemli bir görev alırlar—üçlü uzlaşma hizmeti. (1) Kilisemiz, bir zamanlar Allah'a yabancılaşmış olan, ancak şimdi Mesih'in kurbanlığının kurtarıcı lütfuyla, Kutsal Ruh aracılığıyla Allah'ta birleşen imanlılardan oluşur. Bizler dünyaya ahir-zaman mesajını bildirmek için çağrılmış bakiyeleriz. Bizim hizmetimiz, hâlâ Allah'a yabancı olanları Allah ile uzlaştırmak ve görevimizde bize katılmaya davet etmektir. (2) Kilise, aynı zamanda birbirleriyle uzlaşmış Allah'ın halkıdır. Mesih'te bir bütün olmak, birbirimizle birleştiğimiz anlamına gelir. Bu sadece yüce bir gaye değildir; gözle görünür bir gerçek olmalıdır. Birbirleriyle uzlaşma, kız ve erkek kardeşler arasında barış ve uyum, İsa Mesih'in Kurtarıcımız ve Kefaretçimiz olduğunu dünyaya açıkça tanıklık eder. “Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (Yu. 13:35). (3) Bu uzlaşma hizmeti aracılığıyla, kilise evrene, Allah'ın kurtuluş planının doğru ve güçlü olduğunu söyler. Büyük mücadele, Allah ve O'nun karakteri ile ilgilidir. Kilisenin birliği ve uzlaşmayı geliştirmesiyle birlikte, evren Allah'ın ebedi bilgeliği yoluyla yaptığı işleri görür (bkz. Ef. 3:8–11).

Pratik Birlik

1902’de, Ellen G. White şunları yazdı: “Mesih bu dünyada yaşamıyla ne idiye, her Hıristiyan da öyle olmalıdır. O bizim örneğimizdir, sadece lekesiz saflığıyla değil, sabrıyla, nezaketiyle, ve yaratılışının cazibesiyile.”— Ellen G. White, *Signs of the Times*, 16 Temmuz 1902. Bu sözler Pavlus’un Filipililer’e yakarışını hatırlatıyor: “Mesih İsa’daki düşünce sizde de olsun” (*Flp. 2:5*).

Efesliler 4:25–5:2 ve Koloseliler 3:1–17’yi okuyun ve daha sonra şu iki soruya cevap verin: Özellikle hayatımızın hangi alanlarında İsa’ya olan bağlılığımızı göstermeye davet ediliyoruz? Umumi hayatımızda İsa’nın müjdesine nasıl tanıklık etmeliyiz?

Kutsal Kitap’ta, Hıristiyanları İsa’nın örneğini takip etmeye ve başkalarına Allah’ın lütfunun canlı tanıkları olmaya davet eden daha birçok ayet vardır. Ayrıca başkalarının esenliğini aramaya (*Mat. 7:12*); birbirimizin yükünü üstlenmeye (*Gal. 6:2*); sadelik içinde yaşamaya ve dışa dönük gözükmeden ziyade içsel ruhsallığa odaklanmaya (*Mat. 16:24–26; 1. Pet. 3:3, 4*); ve sağlıklı yaşam uygulamalarını takip etmeye (*1. Kor. 10:31*) davet ediliyoruz.

“Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşan benliğin tutkularından kaçının. Çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz. İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarımsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı’yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler” (*1. Pet. 2:11, 12*). Hıristiyan karakterinin bizi izleyenlere olan etkisini ne kadar sıklıkla küçümsüyoruz? Rahatsızlık anlarında ortaya çıkan sabır, gerginlik ve çatışmaların ortasında düzenli bir yaşam, sabırsız ve sert sözlere karşılık olarak yumuşak bir ruh, benzemeye davet edildiğimiz İsa’nın ruhunun izleridir. Yedinci–Gün Adventistleri olarak Allah’ın karakterini yanlış anlayan bir dünyada hep birlikte tanıklık ettikçe, iyilik ve Allah’ın yüceliği için bir güç haline geliriz. Mesih’in temsilcileri olarak, imanlılar yalnızca ahlâki dürüstlüklerinden dolayı değil, aynı zamanda başkalarının esenliğine olan pratik ilgileriyle de bilinmelidir. Eğer dini deneyimlerimiz hakiki ise, kendini belli edecek ve dünya üzerinde bir etkisi olacaktır. Mesih’in karakterini dünyaya açıklayan, birlik içindeki bir inanlı topluluğu, aslında güçlü bir tanık olacaktır.

Başkalarına ne tür bir tanıklık ediyorsunuz? İnsanlar, sizin hayatınızda onları İsa’yı takip etmek istemeye itecek ne bulacaklar?

Çeşitlilik Arasında Birlik

Romalılar 14 ve 15’de, elçi Pavlus, Roma’daki kiliseyi derinden bölen meselelere değiniyor. Bu meselelere cevabı ise kiliseyi bu kaygılardan ötürü bölmek adına Romalıları birbirlerine karşı hoşgörü ve sabır göstermeye davet etmekte. Onun tavsiyesinden neler öğrenebiliriz?

Romalılar 14:1–6’yı okuyun. Roma’da kilise mensuplarının birbirlerini yargılamalarına ve paydaşlık etmemelerine hangi vicdani sorunlar neden oluyordu?

Bu meselelerin, Yahudi törensel kirlilik ile bir ilgisinin olması çok muhtemeldir. Pavlus’a göre bunlar, kurtuluşla ilgili bir mesele olmadığını, ancak bireysel vicdanlara bırakılmış olması gereken bireysel görüş meseleleri olduklarını gösteren “tartışmalı konular”dı (*Rom. 14:1*). (*Bkz. Rom. 14:5*)

Bu uyuşmazlıklar ilkin yedikleri yiyeceklerin türü üzerineydi. Levililer 11’de yasaklanan hayvanları yemek, burada Pavlus tarafından ele alınan sorun değildi. Erken dönem Hıristiyanlarının Pavlus zamanında domuz eti veya diğer kirli hayvanları yemeye başladığına dair hiçbir kanıt yoktur ve Petrus’un da böyle yiyecekler yemediğini biliyoruz (*bkz. Elç. 10:14*). Ayrıca, zayıf olanların sadece sebze yemesi (*Rom. 14:2*) ve tartışmaya içeceklerin de dahil olması (*Rom. 14:17, 21*), bu kaygının törensel kirliliğe odaklandığını göstermektedir. Bu, daha sonra Romalılar 14:14 kullanılan *murdar (koino)* kelimesi ile daha açıktır. Bu kelime Eski Ahit’in eski Grekçe tercümesinde, Levililer 11’deki kirli hayvanlara değil, saf olmayan hayvanlara gönderme yapmak için kullanılır. Görünüşe göre, paydaşlık yemeklerine yiyeceklerin yeterince titizlikle hazırlanmadığını ya da putlara kurban edilmediğine ikna olmayıp yemek yemeyen Romalılar topluluğunda bazı insanlar vardı.

Aynı şey bazı günlerin gözetimi için de geçerliydi. Bu, Şabat’ın haftalık gözetimiyle ilgili değildi, çünkü Pavlus’un düzenli olarak onu gözettiğini biliyoruz (*Elç. 13:14, 16:13, 17:2*). Bu, çeşitli Yahudi bayram günlerine veya oruç günlerine bir gönderme olabilir. Pavlus’un bu ayetlerdeki niyeti, onları bir kurtuluş yolu olarak görmedikçe, bu ritüellerin gözetilmesinde vicdanen samimi olanları hoşgörüye teşvik etmektir. Hıristiyanlar arasındaki birlik, her zaman, özellikle de inancımız için esas olmadığında, bir konu üzerinde hemfikir olmayınca sabır ve hoşgörü ile kendini gösterir.

Grubunuzda, şu soruyu sorun: Yedinci–Gün Adventistleri olarak her Adventistin uygulamak ve inanmak zorunda olmadığı bir şeye inanıyor ve onu uyguluyor muyuz?

Görevde birlik

Luka 22:24'deki Rabbin Sofrası'nda havarilerin ruh halinin tezatlığını, Elçilerin İşleri 1:14 ve 2:1, 46'daki Pentikost deneyiminden kısa bir süre önce yaşadıkları ile karşılaştırınız. Hayatlarında böyle bir fark yaratan ne oldu?

Elçilerin İşleri 1:14 ve 2:46'da geçen, "tam bir birlik içinde" ifadesi aynı zamanda "sabırda fikir birliği etmek" anlamına gelir. Bu, tek bir yerde birlikte olmalarının ve İsa'nın onlara Avutucu'yu gönderme vaadinin yerine gelmesi için dua etmelerinin bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Beklerken birbirlerini eleştirmeye başlamaları kolay olurdu. Bazıları Petrus'un İsa'yı inkâr etmesine (*Yu. 18:15–18, 25–27*) ve Tomas'ın İsa'nın dirilişinden şüphe etmesine işaret edebilirdi (*Yu. 20:25*). Yuhanna ve Yakup'un İsa'nın krallığında en güçlü konumlarda yer alma isteklerini (*Markos 10:35–41*), ya da Matta'nın eskiden bir vergi toplama görevlisi olduğunu hatırlamış olabilirlerdi (*Matta 9:9*).

Ancak, "bu hazırlık günleri kalpleri derinden araştırma günleriydi. Öğrenciler ruhsal ihtiyaçlarını hissettiler ve kendilerini canları kurtarma işine uygun hale getirecek olan kutsal meshediş için Rabb'e yalvardılar. Salt kendileri için bir bereket istemediler. Üzerlerinde canları kurtarma yükünün ağırlığı vardı. Müjdenin dünyaya taşınması gerektiğinin bilincindediler, ve Mesih'in vaat ettiği kudrete sahip çıktılar."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 33.

Havarilerin aralarındaki paydaşlığı ve dualarının yoğunluğu onları Pentikost'un bu önemli deneyimi için hazırladı. Onlar Allah'a yaklaştıkça ve kişisel farklılıklarını bir kenara bıraktıkça, havariler Kutsal Ruh tarafından İsa'nın dirilişinin korkusuz ve cesur tanıkları haline gelmeleri için hazırlandılar. İsa'nın pek çok kusurlarını affettiğini biliyorlardı ve bu onlara ilerlemeleri konusunda cesaret verdi. İsa'nın yaşamlarında onlar için ne yaptığını biliyorlardı. Onlar, İsa'da bulunan kurtuluş vaadini biliyorlardı ve bu nedenle "imanlıların tutkusu Mesih'in karakterinin suretini ortaya koymak ve O'nun krallığının büyümesi için çalışmaktı."—Sayfa 43. Allah'ın onlar aracılığıyla etkili şeyler gerçekleştirmesine şaşmamalı. Bugün kilise olarak bizim açamızdan da iyi bir ders!

Diğer insanların hayatlarında yanlış olan şeyleri bulmak her zaman çok kolaydır. Allah'ın iradesinde birleşik bir kilise yaratmak gibi daha büyük bir amaç için başkalarının hatalarını bir kenara bırakmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Unity in Diversity,” s. 98–103, *Evangelism*.

Aşağıdaki alıntı, Mesih’te birleşen ilk inanlı topluluğunun, aralarındaki farklılıklara rağmen birliği nasıl koruyabildiğini ve böylece dünyaya karşı güçlü bir tanık olmayı nasıl sağladığını ortaya koymaktadır. “Kilise içinde Kutsal Yazı, karar verme sürecinde ilk kiliseye Kutsal Ruh’un nasıl rehberlik ettiğini göstermektedir. Bu, en azından birbiriyle yakından bağlantılı üç yolla yapılmıştır: vahiyler (örn. Ruh, insanlara ne yapmaları gerektiğini söyler; Kornelius, Hananya, Filipus ve belki de kura çekimi), Kutsal Yazılar (Kutsal Yazılar kullanılarak kilise bir sonuca varmıştır) ve fikir birliği (Ruh, topluluk içinde diyalog yoluyla bir fikir birliği yaratmış ve sonunda kilise Ruh’un işin içinde olduğunu fark edene dek neredeyse sezilemez bir şekilde çalışmıştır). İnanlı topluluğunda kültürel, doktrinsel ve teolojik çelişkilerle yüz yüze gelindiğinde, Kutsal Ruh karar alma sürecinde uzlaşma yoluyla çalışmıştır. Bu süreçte sadece liderlerinin değil, inanlı topluluğunun aktif rolünü ve idrak etmesi için duanın önemini de görüyoruz. Kutsal Ruh’un rehberliği, topluluğun Tanrı Sözü’nü anlamasını, topluluğun ve onun ihtiyaçlarını deneyimlemesini ve kendi liderlerinin hizmetlerine baktıklarında yaşadıkları tecrübeyi anlayabilmelerinde hissedilir. Kutsal Kitap, dua ve deneyimin teolojik yansıma unsurları olduğu Kutsal Ruh tarafından yönlendirilen bir süreçle çeşitli kilise kararları alınmıştır.”—Denis Fortin, “The Holy Spirit and the Church,” Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church*, s. 321, 322.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Grubunuzla, Çarşamba günündeki Yedinci–Gün Adventistleri olarak hangi öğretilerin ve uygulamaların bizim için esas olup olmadığını ilgili olan sorunun cevabının üzerinden geçin.
- ❷ Bizim gibi İsa’nın ölüm ve dirilişine inanan diğer mezheplerdeki Hıristiyanlarla nasıl ilişkiler kurmalıyız?

ÖZET: Birliğin en inandırıcı kanıtı, kız ve erkek kardeşlerin, İsa’nın yaptığı gibi birbirlerini sevmesidir. Adventistler olarak ortak paylaştığımız günahlarımızın bağışlanması ve kurtuluşumuz, paydaşlığımızın en iyi bağlarıdır. Mesih’te, dünyaya, birliğimizi ve ortak inancımızın tanıklığını gösterebiliriz. Bundan daha azı için çağırılmadık.

Sevgi En İyi İlaçtır

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

30 yaşındaki kadın ilerlemiş bir zatürre vakası ile Malavi'deki Blantyre Adventist Hastanesi'ne kabul edildi.

Antibiyotikler ile iyileşme sağlanamayınca, müjdeciler doktor Tiffany Priester bir HIV testi yapılmasını istedi. Sonuçlar pozitif. Kadının tam gelişmiş AIDS'i vardı.

Tiffany, kadının ailesine zatürreyi tedavi etmenin genellikle 3 haftayı bulduğunu ve iyileşme ihtimalinin yüzde 50 olduğunu açıkladı. Ama sonra hasta böbrek problemleri yaşamaya başladı ve hayatta kalma ihtimali yüzde 10'a düştü. Tiffany kadın için çok umut olmadığını aileye söyledi.

"Biz Tanrı'ya inanıyoruz," diye yanıtladı bir aile üyesi. "Mucizelere inanıyoruz. Dua edelim."

Tiffany aile üyeleri ile birlikte hastanın iyilişmesi için dua etti ve sonrasında onu solunum cihazına bağladı.

24 saat sonra kadının böbrekleri iflas etti. Tam tüm umutlar kaybolmuş gibi görünürken, iyileşmeye başladı. Hasta birkaç hafta sonra hastaneden yürüyerek çıktı.

"Tibbin sınırları vardır," diyor Tiffany. "Hastane yapabileceğini yapar, gerisi Rabbin işi."

Amerikalı bir kalp doktoru olan Tiffany, yaklaşık 1 milyonluk nüfusu ile Malavi'deki en büyük ikinci şehir olan Blantyre'de beş yıl çalıştı. 2011'de o gelmeden önce, altı müjdeciler doktor, iki müjdeciler dış hekim ve yedi Malavi'li doktorun çalıştığı Blantyre Adventist hastanesinin on yıl boyunca bir kalp doktoru yoktu, her 88.000 kişiye bir doktorun düştüğü ülkede yaygın sorunlardan biri de bu.

Malawi'nin 18 milyon nüfusu var ve bunun 483.000'i Yedinci Gün Adventisti.

Tiffany, kendisini müjdeciliğe en çok teşvik edenin, İsa'nın Yuhanna 13:35 ayetindeki sözleri olduğunu söylüyor: "Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır."

Bir gün Malavili bir kadın her gece yarısı kalp sıkışmaları ile uyandıktan şikayet ederek ona geldi. Test sonuçları normaldi ve kadının önceki doktorları da muhtemelen sebebin kötü rüyalar olduğunu düşünerek vakayı önemsememişlerdi. "Ama o gün galiba Kutsal Ruh beni daha fazla soru sormaya teşvik etti," diyor Tiffany.

Tiffany, kadının uyku sorunlarının, kendisine gece yarısı tecavüz edileceğini söyleyen sahte bir kahinle konuştuğundan sonra başladığını öğrendi. Kadına adamın mı yoksa Allah'ın mı daha güçlü olduğunu sordu ve "Allah'a güven," diye de ekledi.

Kadın, "Bana Allah'ın güçlü olduğunu söyleyen ilk doktorsunuz," diye yanıtladı.

Fiziksel, duygusal ve ruhsal iyileşme için fazladan çaba gösteren Tiffany (soldaki), "birbirini sevmenin" bu anlama geldiğini söylüyor.

"Bazen bizi ayıranlar, küçük şeylerdir."